

[Lis Groes.]

skrivelse af 4. d. m. meddelt, at denne på grund af sygdom ikke kan give møde i tinget i mindst 1 måned, hvorfor han anmoder om orlov. I sit møde den 5. oktober meddelte folketinget ligeledes denne orlov fra den 6. oktober d. å. at regne og vedtog at indkalde stedfortræderen. På den af indenrigsministeriet i medfør af valglovens § 50 udarbejdede fortegnelse er som 1. stedfortræder for socialistisk folkeparti i søndre storkreds, hvor Kai Moltke er valgt, opført fuldmægtig Sigurd Ømann, der i skrivelse af dags dato har meddelt, at han er villig til midlertidigt at tage sæde i folketinget i anledning af nævnte orlov. Udvalget til valgs prøvelse kan efter at have gennemgået stedfortræderlisten og de øvrige dokumenter enstemmigt indstille, at fuldmægtig Sigurd Ømann godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra den 6. oktober d. å. at regne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af overpolitibetjent Ejner Nielsen som ordinært medlem af folketinget fra den 14. august 1966.
vedtoges enstemmigt med 118 stemmer.

Udvalgets indstilling om godkendelse af overbetjent Richardt Lykke Jørgensen som midlertidigt medlem af folketinget fra den 6. oktober 1966
vedtoges enstemmigt med 119 stemmer.

Udvalgets indstilling om godkendelse af hjemneværnskonsulent Knud Alfred Damgaard som midlertidigt medlem af folketinget fra den 6. oktober 1966
vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Udvalgets indstilling om godkendelse af seminarirektor Adelbert Fuglsang-Damgaard som midlertidigt medlem af folketinget fra den 6. oktober 1966
vedtoges enstemmigt med 121 stemmer.

Udvalgets indstilling om godkendelse af fuldmægtig Sigurd Ømann som midlertidigt medlem af folketinget fra den 6. oktober 1966
vedtoges enstemmigt med 122 stemmer.

Forhandlingen om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning genoptoges.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 109).

Aksel Larsen: Folketinget er blevet stillet over for en regering, hvis sammensætning er ændret, og hvor der er foretaget ændringer i arbejdsfordelingen mellem ministrene. Herom kunne der jo nok siges adskilligt, men jeg skal nøjes med at stille spørgsmålet: er regeringens politik også ændret og i givet fald på hvilke områder og hvor meget? Det ville ikke være uberettiget, om man ventede nye signaler fra regeringen, i hvert fald i spørgsmålene om den økonomiske politik, boligpolitikken, skattepolitikken og den del af udenrigspolitikken, der karakteriseres med ét ord: Vietnam. Hvad dette sidste angår, var der jo ingen tvivl om den danske befolknings eller i hvert fald det store befolkningsflertals mening.

Hvad angår væsentlige indenrigspolitiske spørgsmål, fik regeringen en kraftig tilrettevisning af vælgerne ved komunevalgene i marts. Den fik at vide, at det ikke er socialdemokratiets hovedopgave at slutte forlig med de borgerlige partier under totaludsalget af regeringens egne program-punkter, og desuden har fagbevægelsen gennem resolutioner og udtalelser fra snart sagt alle fagforbund fremført sine krav til landets politik, og på alle væsentlige punkter falder disse krav fra fagbevægelsen sammen med den politik, socialistisk folkeparti repræsenterer, og som vi har givet udtryk bl. a. gennem vore forslag her i tinget. Socialdemokratiets årsmøde gav udtryk for nogenlunde det samme, omend det lykkedes at dæmpe meningerne ned ved affattelsen af den politiske udtalelse. Nu til sidst har vi valgene i Sverige, som man også på denne side af Øresund kan uddrage en lære af, men ganske vist ikke den, hr. Skytte mener, nemlig at det svenske socialdemokrati gik tilbage, fordi det førte en renlivet socialistisk politik. Nej, det var ganske åbenbart, fordi arbejdervælgerne i Sverige ikke eller kun i meget ringe grad kunne øjne socialistiske ideer bag regeringen Erlanders politik, at de svigtede socialdemokratiet og i stort tal blev hjemme,